

BUNK INFORMATION

Nummer 2

Svenska Bunk Johnson Sällskapet

Oktober 1993

Editor's Corner

Sällskapet organiseras

Så började Bunk Information #1. Det har inneburit att vi nu har nya stadgar och att organisationen är införd.

De nya stadgarna bifogas. Som ni märker är de mindre "studentikosa" än de tidigare, men §6 medger att årsmötet ska kunna bedrivas på samma osystematiska och befriande sätt som hittills.

Dessutom bifogas en ny medlemsmatrikel med adress och telefonnummer till alla medlemmar, svenska som internationella.

Nog om detta formella. Synpunkter och frågor lämnas lämpligen på

Årsmötet 1994

som kommer att gå av stapeln på samma plats som 1993, nämligen Birkagården, Karlbergsvägen 86, Stockholm.

Datum: 1994-01-05

Klockslag: 18.30

Anmälan sker genom att skicka pengar för mat och lokalhyra i förväg till postgiro **433 42 24-5** (Håkan Håkansson).

ALLTSÅ:

140:- inbetalt senast

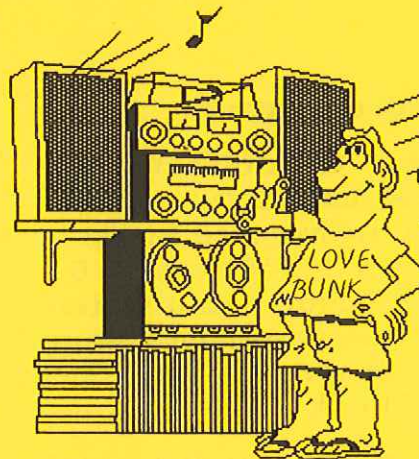
6 december 1993

och Du är anmäld till årets höjdpunkt!

Goda nyheter

Mike Hazeldines bok **Bill Russell's American Music** kommer att vara ute i november. Nästa projekt blir att Mike, Harold Drob och Barry Martyn slår sig ihop och skriver en bok om Bunk. SBJS har fått erbjudandet att publicera vår Bunk diskografi i det verket.

Nya Bunk-skivor

AMCD-45 Bunk & Mutt In New York 1947. Idel tidigare outgivna titlar.

AMCD-46. Town Hall, New York 1947. Den gavs ut som Blank Label (E) 102 av Barry Martyn första gången och har sedan getts ut i en piratutgåva av Keith Smith (New Orleans Rarities #3).

PRES' RELEASE, eller Mr

PRESIDENT

har ordet:

Som framgår rusar sällskapet vidare med allt fastare konturer. Den internationella panelen har blivit imponerande, minst sagt. Ganska nyligen anslöt sig således John R T Davies, någon presentation behövs knappast, Floyd Levin, legendarisk jazzskribent från Californien samt Laurie Wright, utgivare av **Storyville** som i likhet med **New Orleans Music** borde vara ett "måste" för varje sann Bunkare.

Den svenska sektionen förökar sig så sakteliga. Införande av medlemsavgift medförde dock att ett par sydligare medlemmar halkat av. Uppenbarligen en missbedömning vid första nomineringen. I sannings namn skall här också påpekas att vi haft vissa bekymmer med en nyutnämnd, kornettspelande, skärgårdspräst och hade han inte haft en sådan eminent basist i sina led hade det varit synnerligen nära att vi hade fått rusa in i vår nya organisation med ytterligare reducerat

BUNK INFORMATION

Nummer 2

Svenska Bunk Johnson Sällskapet

Oktober 1993

manskap. Så tack Kulan, vad vore SBJS (eller Sumpen) utan Dig?

Vi gör vårt bästa för att få Mike Hazeldine till årsmötet för att presentera boken. Han har också fått tag i Jerry Blumberg, intervjuat denne och kommer han har vi verkligen "hot stuff" att se fram emot.

I det här nyhetsbrevet finns alla uppgifter om årsmötet och vad man ska göra för att vara med. Jag hoppas på ett gediget deltagande. Intresserade musiker kan kontakta EK-medlemmen Christer Fellers som håller i avdelningen "live music". Om det finns idéer till andra programpunkter kontakta mig eller Håkan.

Vi är synnerligen glada att ha knutit Nils Gunnar Anderby till EK.

Big Bill Bissonnette

Big Bill har turnerat färdigt i Sverige för denna gång. Då jag dumpade honom på nattåget söderut från Sundsvall "hotade" han med att komma tillbaka nästa år med sin fjärde fru, tenorspelande Sara Spencer från London. I varje fall är äktenskapet på planeringsstadiet.

Bill var oerhört nöjd med sin sverigevisit - något som kanske är svårt att tro på för den som studerade hans uppsyn på Mosebacke. Men nöjd var han. Om han lät lite stel på Mosebacke så lossnade han betydligt, då han kom

norrut. Vi spelade i tre dagar och det blev bättre och bättre. Hans bok gick åt som smör i solsken och han blir väldigt glad om man hör av sig till honom med synpunkter. Då hamnar man på hans mailing list och får fortlöpande hans "Newsletter", som är en liten skrift i huvudsak om boken, men också om hans skivutgivning och med en del kul fotos ibland. Bills adress finns i matrikeln. Skriv! och påpeka att Du är medlem i det allt mer välrenommerade Svenska Bunk Johnson Sällskapet.

Väl mött på årsmötet!

(CR)

Bunk-diskografin

Jazz Connoisseur (E) Cassettes har gett ut en del piratutgåvor med Bunk. Vi känner till #18 och # 61, men behöver information om matrisnummer samt om de givit ut något mer med Bunk. Vem vet?

Ett ganska troligt rykte säger att Bill Bales hade ett antal glass acetates med Bales/Bunk Johnson duets gjorda 1943/44. Bill är död men hans hustru lär ha behållit alla hans ägodelar. Vem reser till San Francisco snart? Eller har kontakter som kan snoka lite?

(HH)

Bokhörnan

The Neon Rain, Heaven's Prisoners, A Morning For Flamingos, Black Cherry Blues, A Stained White Radiance och In The Electric Mist With Confederate Dead. Vad är nu detta? Texter under akrylmålade tavlor på något mondänt galleri? Någon rockgrupps kultförklarade CD-produktion? Nej, ingetdera, det är titlarna på de sex böcker som författaren James Lee Burke hittills givit ut i vad som lovar bli en fortsättande saga om den avdankade New Orleans polisen Dave Robichaux. För Bunk-sällskapets medlemmar borde böckerna vara av intresse. Dave Robichaux är nämligen en av oss.

I den första boken, som kom 1987, är Robichaux fortfarande kriminalare i New Orleans, men i de följande har han sagt upp sig och jobbar med båt- och fiskeredskapsuthyrning i Cajunbältet kring New Iberia och Lafayette där han är född. Tillfälliga inhopps i den lokala poliskåren blir det ibland ändå, och hans tidigare poliskarriär gör sig också till och från påmind. Dave Robichaux får rikliga tillfällen att kämpa mot ondskan, inte bara i form av

BUNK INFORMATION

Nummer 2

Svenska Bunk Johnson Sällskapet

Oktober 1993

nog så påtagliga skurkar, utan också mot den som finns inne i oss alla. De speciella demoner som hemsöker hjälten heter alkoholism, Vietnamminnen och skuldkänslor för personliga relationer som aldrig blev av.

Cajunkulturen har ju varit trend några år nu, och utan tvivel kom de här böckerna rätt i tiden, men de rekommenderas för den insikt de ger i de miljöer som de flesta av oss läser om från andra infallsvinklar. Inte minst kan James Lee Burke skildra det exotiska och för oss tilldragande i den franskamerikanska kulturen utan att för den skull väja för obehagliga sidor. Lantliga lokalt avgränsade kulturer utmärks ju inte bara av sammanhållning inom gruppen, utan minst lika mycket av intolerans mot avvikare och våld som problemlösning, både inåt och utåt.

Jazzen är ingen huvudingrediens i de här böckerna, men den, liksom områdets övriga musik, ingår som en betydelsefull del i vardagen. Här talar man aldeles naturligt om Waylon och Hank som artister vilkas texter betyder något. Dave Robichaux älskar som sagt Bunks musik och lyssnar för övrigt lika gärna på Jelly Roll Morton som på Iry LeJeune. Att hans musikintresse inte är påklippt märker man på att han

också kan namnet på fler musiker än Lead Belly som spelade tolvsträngad gitarr. (Han har till och med snappat att Robert Pete Williams gjorde det!)

Så det är bara naturligt i den här världen att en av de gangsters Dave stöter på i förbigående talar om att han har spelat trombone i Sharkey Bonanos band. Om det sen skall tas som ett tecken på att han var usel från början eller på att det finns något gott i oss alla får du avgöra själv.

James Lee Burke har med de här romanerna sällt sig till den lilla skara av amerikanska deckarförfattare som är så bra att de får erkännande av alla läger - Hammet, Chandler, Ross McDonald. Han delar med dem förmågan att skildra karaktärer genom dialog, och jag sätter honom alltså snäppet högre än Elmore Leonard och Ed McBain. Deckarintresserade vet att det är högt beröm!

(NGA)

Från Bunk-arkivet. Del 1

By the time this column appears I hope that Willie Bunk Johnson is back in

New Iberia, Louisiana, never again to play music for the profit of others. But, unfortunately, this may not be allowed to happen; for there are those ambitious enough to use this poor, old man to fill the concert halls on the strength of his once great reputation.

It is a pitiful thing to watch a tradition crumble into something that is almost laughable...that is, if it weren't so sad. For how many people paid their way into Town Hall and Jimmy Ryan's during Bunk's last visit to New York and when leaving, asked themselves whether Johnson was simply a hoax dreamed up by some ambitious press agents? If they were recent comers to jazz perhaps they wondered whether all jazz were a canard. They couldn't possibly discern the few notes of beauty that forced their way through broken teeth and cracked, ruined lips, for these notes were lost among the pitiful clinkers that might have destroyed every good that Bunk has ever done in jazz.

It is a shame that this had to happen, because Bunk is truly a great figure. His greatness, however, depended largely on the fact that, up until a few short years ago very few people had heard him play. His letters to Charles Edward Smith and others were an important link with the

BUNK INFORMATION

Nummer 2

Svenska Bunk Johnson Sällskapet

Oktober 1993

past and showed that his was a soul of great simplicity and beauty. That's where the whole business should have been left. Or, perhaps we should have allowed a single recording date... just for the record.

I am told by those who certainly should know that when Bunk first came out of obscurity to play on the West Coast, he approached the greatness of the past and which he might have retained in the present and future had jazz treated Bunk Johnson as an elderly human being with recognizable human failings.

But the crackpots and lunatic fringe in jazz couldn't leave well enough alone. They had to sell Bunk, and in order to do this, they had to build him into something he never was. They had to take an old man, in baggy, unpressed pants and an ill-fitting coat and make him into a God. The psychology is sound, because, you see, a God can do no wrong. If a God hits a bad note or waves to friends when he is supposed to hit a high note, then we just look the other way and make believe it didn't happen.

Well, that was all bad enough, but this last trip was the final straw. The whole thing was fouled up from the very beginning anyway. Bunk's innumerable managers, with all their running around, couldn't even do a simple

thing like get him to New York in time. So, at the last minute, weeping tears of blood, the concert manager had to send plane fare, and the old man arrived here an hour before he was supposed to appear at Town Hall. He had no horn, he had no lip. The obvious thing to do, of course, was to hold him over, or at least to have another trumpet player on hand to ease him over the bad spots. But never!! There were twelve hundred tickets sold in advance, and God bless commercialism.

I didn't go to the Town Hall concert, because I had a feeling that something was going to happen there that I didn't want to see or hear. I didn't want to hear enthusiastic acclaim turn into polite, embarrassed applause. I didn't want to see people shrink into their seats and start to wonder whether they had been taken in by a big joke. I didn't want to go into the lobby at intermission and hear the wise cracks of those in the know who wanted to prove that actually they were there just for the laughs. That all happened at Town Hall, and I didn't want to be there.

However, I was at Ryan's the next night, and, looking round me, I saw people I hadn't seen since the last night of the Styvesant Casino. It was old home week for a fact. But some-

how or other most people managed to drift out to the sidewalk while Bunk was on the stand until it got so crowded that a cop had to chase them all back in again. They made a lot of money that night at Ryan's, but I just can't help think of the looks on the faces of some people who had never heard Bunk play before.

One of the musicians put it very simply to me that night. He stood at the table (actually, to no one in particular) "Why don't they leave that old man alone? Why don't they just let him sit on his front porch and leave him alone?"

That is a very good question and I believe should be given serious consideration. But I am afraid that for New Yorkers it is too late in the case of Bunk Johnson. The illusion is destroyed. The fact that Bunk is one of the great surviving historical figures is almost forgotten. It is wondered whether he ever did play trumpet to anyone's delight when deep down we know he was one of the giants.

But the prophets have had their profits, and I hope they're satisfied.

Ur **Jazz Record**, Nov 1947, No 60

JAZZORAMA by Bob Author

Bill Bales (sid 1) skall
NATURLIGTVIS vara BURT Bales